

T. 5411

ஸ்ரீ

தருமதேவதா மலர்

வேள்பாரி.

காந்தி குமாரி சூசிரியர்

மு. க. காந்தி தாசன், பர்மா.

முதற்பதிப்பு.

Price. 0.3-0

1932

பதிப்புரிமை பெற்றது.

விவாதா அச்சகமும், இலங்கை.

காந்தி தாசன் எழுதிய நூல்கள்.

காந்தி குமாரி.

கனாயன்.

தாமஸ்.

பர்மிய குமாரி.

காந்திசொயத்தனம்.

பாரி வேட்டை.

இசுக்கரதன்.

பண்டைக் குருகுலம்.

பர்மா பிரிவினை.

தருவாசன்.

சுதந்தர தேயம்.

தேவ தேயி.

தொண்டாடிப்பொடி.

திருமுடி நாயனார்.

ஆராய நாயனார்.

வள்ளம் பாரி.

ஜெனமே ஜெயன்.

புது குமாரி.

மணலிதச் சோழன்.

கண்ணன் தேயம்.

கோகிர்த காம சங்கீர்த்தனம்.

திருவாய்க்கச் சதகம்.

ஸ்ரீ :

மு க வு ரை .

செந்தமிழ் அறிந்த செல்வர்கள் !

தமிழகமானது பூர்வத்தொட்டு முடிவேந்தர்களையே
சேர, சேழ, பாண்டியசென்னும் ஸ்ரீவேந்தர்களால் ஆளப்
பட்டு வந்திருப்பதென்பதை நாம் சங்கநூல்கள் வாய்வாக
அறிவின்றோம். என்கூறும் தமிழரசர்களுக்கும் ஐக்கியப்
பட்ட சிற்றரசர்களும் பனர் இருந்து வந்திருப்பதும் சங்க
நூல்களால் தெரியவருகிறது. அவர்களில் வேளிர் குடித்
தாரே மிகுதியாக இருந்து வந்திருக்கின்றார்கள்.

அவற்றுள் பாண்டி மண்டலத்திலே மதுரைமாக
ருக்கு வடசிற்பாகல் சாற்பதுமையல் தூத்திலுள்ள பறம்பு
மலை (பிரன்மலை) யை இராஜதாலி பாக்கி "சிறுக்கில் நிரு
மேய்யம். தெற்கில் காணப்பேர், நாட்டரசன் கோட்டை,
மேலூர். மேற்கில், திண்டிவகல், வடக்கில் மணற்பாறை,
விசாலமலைவையும் எங்கியதாகக் கொண்ட பறம்புநாட்டை
தொன்று தொட்டு பாதவ அரசர்களும், இரண்டாகதாக
பாண்டிய அரசர்களும் ஆண்டுவர் நிருக்கின்றார்கள் என்
பது சங்க நூல்களாலும் சிவசாசனங்களாலும் தெரிய
வருகின்றது.

பாததேசர் ஆங்கிலேயர் வசப்பட்ட சிந்து காலத்
திற்கு பின் மட்டியதிலின் ஆகியிற் சிக்கி பறம்புநாடு
தத்தளித்துக் கொண்டிருக்கின்றது. இப்பொழுதிருக்கும்
பறம்புநாடானது மேலே காட்டிய எல்லையளவிலிலாமல்
சுருக்கி யிருந்தும் இன்றும் பிரன்மலையை இராஜதாலியாகக்
கொண்டு ஆளப்பட்டு வருகிறதே தக்க சாத்தியாகின்றது.
எஞ்சியபாகங்கள் எவர்காலத்தில் சிதறப்பட்ட தென்பது
புண்ப்படலில்லை.

முற்கூறிய எங்கைக்குட்பட்ட பறம்புநாட்டானது “வன்னம்பாரி” என்ற வாதவ அரசனும் கயிலர் என்ற அர்கணம் பெரியாளை அருந்தோழனாகவும், அமைச்சனாகவும் பெற்று, “பாரிவேந்தன்” ஆட்சிபுரிந்து வருங்காலத்தில் பறம்புநாட்டின்சாரணிக் இருக்கோயிற் கொண்டெழுந்தருளியிருக்கும் “பாரிசன்” (மயங்கை வாயகன்) பாரிவேந்தர்க்கும் தோன்றாத துணையாக நின்று ஆதக்காரம் பரிந்திருப்பதாக ஒரு வேந்தனாகிய பாரி வேந்தர்க்கும், பெரு வேந்தர்களாகிய சோ, சோழ, பாண்டியர்கட்கும் என் பாராது கேர்த்த மலையுத்தத்தில் முடிவேந்தர்களாகிய முவேந்தரும் முறியடிக்கப்பட்டு அபகிரயமடைந்ததனாலும், பாரிவேந்தன் பாரிசன் ஆதக்காலத்தால் வெற்றியடைந்திருப்பதனாலும் பாரிவேந்தர்க்குத் தெய்வசகாயம் இருத்ததென்பது தெற்றென விளக்குகின்றது.

பாடிவந்த பாவலர்க்கும், பாடாதிருந்த படர்கொடுக்கும், பால் நீனைட்டும் தாயினும் தலையுடைய பாரிவேந்தன் சிறந்த தெய்வபக்தியும், தேச பகிரியும், ஜனாயிரியும், தரிமுயிமாளியும், மன்பதைகளின்மீது அபரா கருணையு முடையவன். ஓசந்நிடைய முள்ளிக்கொடியையும் தமதுவிடிலுஞ் சிறந்ததாகக் கருதித் தனதுமுயிய புதுமைபான பொற்றேரை எங்கி காங்கடையாக இராஜமாளிகை சென்று சென்றும். அவனது வன்னற் நன்மைமைய நாம் வரை புதுத்துக் உறையதுமா? பாரிமன்னன் காலத்திற்குள் பல உயர்ந்த கட்டடங்களும், பெரிய பெரிய தேவாலயங்களும், பலமான மதிற்கலாங்களும் கோட்டைகளும் அமைந்து பறம்புநாடு ஒப்புயர்வற்றதாகி சிறந்த தெய்விக நாடாக விளங்கியது. இதுபற்றியே “உழவர்க்கு உழாதன காண்டு பயனுடைத்தே” என்றும் “காவலின்றி மாப்பயன்தரும்” என்றும் பொய்பாக்கியினர் புறநாதுற்தில் அழகொழுதல் போற்றி வருணிக்கின்றார். இன்னும் பதிற்றுப் பக்தில் “புலர்ச்சைத்திற் புலாவிகை மலர்க்கத் மலர்சின் மாரிவன் பாரி” என மலர்க்கு உவமையாக பாரிவேளுடன் என் பாரியைச் சிறப்பித்து உறப்பட்டிருக்கின்றது.

பறப்புரட்டு பாரிவேந்தர்க்குப் பிற்காலத்தில் பான்ஷ்
 பன்வசமாணியின் பவந்த இன்னங்களையடையப் பெற்றுக்கின்
 றுமின்னஞ் செய்ப்பட்டு விட்டது. பாரிவேந்தன் முசுலா
 வது இராஜாஜா சோழன் காந்தத்தில் சி. பி. ஒன்பதாம் ஆற்
 றுண்டின் கடைசியில் இருந்ததாக யூசிக்க வேண்ட
 விருக்கின்றது. சந்தேகக்குறைய சி. பி. 900ம் வருடச்
 சிந்தும் 1000ம் வருடத்திற்கும் இடையில் வாழ்ந்திருந்த
 தாகத் தெரிகிறது.

பாரிமன்னன் சரித்திரம் மிகச்சிறப்பும் பெற்றது. இத்
 போன்ற சிருக்காரம், வீசம், சோகம் சிவார்த்த சரித்
 திரம் சம் பாரதராட்டியல் (இந்தியாவில்) நான் நினைந்துக்
 மேல் இக்கூறானவாம்.

“ அன்பின சொல்லாக் தமக்குரிய சன்புடைபா
 சன்புழிய சிறர்க்கு
 அன்பின்வழிய துணிகிலைய சிவிலாக்
 கென்புதொல் போர்த்த ஷடம்பு ”

என்னும் செய்யப் படிமை சிருவள்ளுகளுர் வாக்கிற்கு
 செங்கோல் வேந்தனுடைய பாரியே சிறந்த சான்றாகின்றான்.
 “ ததிகி முனிவர் ” க்கு மின் தமிழ் காட்டு பாரியே தன்
 தயக்காத் திரணமாக மடுத்த தானஞ்செய்து தமிழவகின்
 மானத்தைக் காப்பாற்றினான். இவன் ஓழக்கழும், தாய்மை
 யும், பெருமைபும் பொருந்தியவன் இன்னுமிவன் சீதி,
 சீதானம், பொதுமை, போதல் தர்மம் முதலிய குணங்க
 ளுக்கு அருங்கணமானவன். உத்தம சுந்தத்திரிய தருமத்தை
 உண்மையிற் கைக்கொண்டவன். இத்தால் மிக்கச் சிறிய
 தேவாசினும், “ கடுகைத் துணிக்தேழ் கடனைப்புகட்டி ”
 என்னும் இடைக்காடர் வாக்கிற்கும், “ அதுறையைத் துணிக்
 தேழ் கடனைப்புகட்டி ” என்ற ஓனைய பிராட்டியவரின் அருந்
 தமிழ்க்கும் எற்ப அடக்கியிருக்கும் விஷயம் மிகப்பெரிய
 தேவாரும், கல்வி கற்றுந் மாணவர் மாணவிகட்டு
 இத்தால் பெரிதும் பயன்படு பெணக்கருதி இகன்
 கண் பல அரிய சீதிகளை சங்கு மினக்கி யுள்ளேன்.
 இத்தாலில் இடக்கான பகுதி பொன்று மினது. கற்குண

ரூர், கங்கொழுக்கழும், வீரரும், மன்னுயிரைத் தன்னுயிர் போல் மடுக்குத்தன்னமயுழ் உள்ளவர், தேவநூதற்கொண்டு யாவாரும் கண்டு மதிக்கப்படுவதுடன் கல்லைபன் அடைவர் என்பதை இந்துவைப் படிப்பவர் உள்ளங்கை செல்லிக் களியென உணர நிற்பர்.

தமிழகத்திலே மட்டுமன்றித் தரணியிலேயே பெருவுள்ளதாகத் தோன்றி, பேரருளுக்கும் பெருங்கொடைக்கும் பேர்பெற்று, காட்டுமக்கள் உள்ளங்களில் கல்லிடம்பெற்று விளங்கிய தமிழ் காட்டு வீரன் சரித்திரமாதலால் எவ்வாறு பட்டினத்தினர் மாணவிகட்கும் பாடப்படுத்தாமா கவைக்கக் கருதி வாசிக்கமுடியாத இடக்கர் விஷயங்கள் இப்புத்தகத்திற்குச் சேர்க்கப்படவில்லை. இந்துவைப்படிக்கும் சிறுவர் சிறுமிகளின் எதிர்கால வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாத உற்சாகம் தாய்மை, உறுதி, தெய்வ பக்தி, கடமை, தரும சிந்தனை, வீரம் முதலிய உயர்குணங்களை அவர்களுள்ளத் திற்பினைப்படி தேசாபிமானிகளாகக் கிறிப்பை உண்பெண்ணுமென்பது எனது துணிவு. இத்தால் எழுதுவதற்கு ஆதார மாணவர்களில் முக்கியமானது எனது அன்னைபும், இரண்டாவது சென்னை காவலரிப்பான சபையின் உபதலைவரும், புலான்புதுத்தல் சங்கத்தின் அங்கத்தினர்களில் ஒருவரும் "லோகோபகாரி" பத்திரிகையின் ஆசிரியரும் எனது அன்பார்த்த கண்பருமாகிய பூமான் பாலிசு செல்லையப்பர் அவர்களையாவார்கள். அவ்விவனருளாளர்களுக்கு யான் புரிதற்கேற்ற கைம்மாறு யாது?

"செய்யாமற் செய்த உதவிக்கு ரவையகமும்
வானகமு மாற்றவரிது" அன்றோ?

எனது அருமத்த அன்னைபவர்கட்கு பணியும் அன்பமைத்த வணக்கமும் கண்பருக்கு ஆசியும் உதவியின்றேன்.

இத்தால் 31-5-31ல் பர்மாஸில் அஷுட்டுவின் (Oktwin) சொமத்தினுள்ள "மகாத்மா காந்தி பூஞ்சோலை" யில் நடத்த

'பாசிதிருகான்' கூட்டத்தன் றுள்ளும் உபயோகிக்கப்பட்டு சென்னை வேலகோபகாரி பத்திரிகையில் வெளிவந்ததை, புத்தகவடிவாக்கித்தர வேண்டுமென பல ஆன்பர்கள் கேட்டுக் கொண்டபடியால் அவர்களுடைய எண்ணம் பூர்த்தி யாகுமாறு இதைச்சிறு துவாக்கி "தருமதேவதாமஸர்" என்ற தலைப்பில் முதலாவதாக வெளியிட்டீர்ளேன். எனது மற்ற துண்களும் தருமதேவதாமஸரிக் தொடர்ச்சியாக வெளிவரும். இச்சிறு துண்புத்தகவடிவாக்கி சீரமைக்கருதாதுவெளியிட்டு,தந்த இரங்கோன் "கவினகதாபுத்தக சாலையார்" அவர்களுக்கு எனது அன்பார்ந்த வந்தனாதைச்செலுத்து கின்றேன். இத்துணிக் காணப்படும் குற்றம் குறைகளை தமிழுணர்ச்சிதோர் பொருத்தமாற்றில் அமைத்துக்கொண்டு தமது இயற்கை கற்குணத்தினால் பொருத்தகுணம்வண்ணம் அறிவுடைபாசை வேண்டுகின்றேன்.

"கல்வாச் சிறர் குற்றம் காடார் கன்கெதரிந்து
 கல்வாச் சிறர் குற்றம் காண்பாரே"
 "குண காடிக்குற்ற முகாடிபவற்றுள்
 யிவகாடி மிக்கக் கொணம்"

"கற்றோர்கடா முகப்பர்க்கயி,தனிநாசையுள்ளோர்
 பெற்றோமெனவுகந்து யின்புகற்பர்-யற்றோர்கள்
 மாச்சரியத்தா லிகழின் வந்ததென்னெஞ்சே யிகழ்வக
 ளுச்சரிய மோதான வர்க்கு"

அடியேன் இச்சிறு துணை எழுதவும் உபயோகிக்கவும் னக்க மளித்து ஆட்கொண்டு எனக்குத் தோன்றும்வினயாக கிண்டி அதக்காரும் புரிந்தவனுஞ்சதா என இருதய கமலத்திற் கிற்றிருப்ப வனுமாகிய எங்கை ப்ரீ திருகாராயணனை எனது மணம் மொழி மெய் களால் வணங்குகின்றேன். தருமமே ஜெயம்.

ஸ்ரீ: கங்கிதாசன்.
 பாசி பாய்பகார.

ஆக்ரோசாநு சித்திராய் 1௨ }
 பீ ரா ன் ம லை }

புதி : பொருளடக்கம்.

1. முடிவுரை.
2. காறு.
3. குவச் சிறப்பு.
4. கீதப்பம் பெயரும்.
5. உணர்ச்சியம் பழப்பும்.
6. மனமும் மனமுடையிடுவதும்.
7. சூட்சு.
8. காட்டு சிவந்தி.
9. மும்பிக்குத் தேரளித்தல்.
10. இளைஞர்சூரு நதிதொடரேசம்.
11. பெண்ணுக்கும் ஆண்மை வேண்டும்.
12. தெய்வ பக்தி.
13. மச்சுட்பேறு.
14. காசங்கொண்ட பாசகர்சன்.
15. பெருகெத்தர் படைவெடுப்பு.
16. கிரகங்களைகளின் கிரகம்.
17. பெரும்பொர்.
18. செம்போல் வேந்தர் நியெண்ணம்.
19. குறையை காடுத்பு.
20. பாசியின் பெருங்கருணை.
21. தேரவேழ பாண்டியர் தெரிசனம்.
22. காசக மக்திர தியானம்.
23. பதம்பொருளின் தருந் தரிசனம்.
24. தருந் வேட்டல்.
25. கிரகதி கிரக கிரககர்க்கம்.
26. திப்பாய்த் திருமகன்.
27. கொடுங்குமெண்ணம்.
28. கரிய முனிவரின் கவலை.
29. பாசியக்கன் பரிதவிப்பு.
30. கவலையரின் கருணை.
31. மூலகெத்தர்கள் விஜயம்.
32. குறையை பிராட்டியாரின் ஆறுபதம்.
33. இளைஞர்கள் திருமணம்.
34. புதல் துரை.
35. முடிவுரை.

ஓம்.

* வேள் பாரி .

தா ௧.

எச் காட்டினும் சிறந்த கண் காட்டெனப் பொன் காட
ரும் கொண்டாடும் தென் காட்டின் கண் பன ஆநீரூர் கண்
ரூழ், "முதல் இடை கடை" என்று மூன்று சங்கங்களைக்
கண்டதும், சந்திர யம்சத்தில் உதித்த பாண்டிய மன்னர்
கட்டிய பரம்பரையானதும், தமிழ்க்கினும் இலிய தமிழ்
மொழிக்கும் தாயகமாகியதும் போராள்களையும், ஆநீரூர்
களையும் பெரியோர்களையும், சாதகங்களையும், வள்ளல்களை
யும் தந்ததும், "தென் காடு முதலடைத்து" என்று புலவர்
கற்றாலாகிய ஓவையப்பிராட்டியவரால் புலங்குத்துவைக்கப் பட்
டதுமாகிய "பாண்டியமண்டலத்தினே" பொன் மலிதும்
சொன்மயிலும் போதாமகிற் சிறக்கு விளையாட எல்லா
வளங்களும் சிறிதும் குறைவின்றி ஓரூய்க்கே வாய்க்கப்
பெற்றதும், அழகாள் அமராவதிகையையும், செல்வத்தால்
அளகாபுரினையையும், அடக்கியாளும் தன்மையால் அமைக்
ததும் "தென் காட்டு மேகுவிசி" என்றும் "தமிழ் காட்டு
இமயவிசி" என்றும் எவ்வோராலும் கொண்டாடப்படுவதும்
மகரிஷிகளுக்கும் நம்போதனர்களுக்கும் இசப்போர்க்கும்,
பண்டிதர்க்கும், உறையிடமா உரைமத்திருப்பதும், உயிர்
தரும் மூலிகைகள் சிறந்த மலையை யுடையதும், சைவ
சமயா சாரியாகிய கந்தாமூர்த்திகளால் தேவாரத்தினும்
திருவண்ணாமலை வாய்பிரசாதி யாகிய அருணகிரிகாதரால்,
திருப்புகழினும், சிவசேசர் செய்வாகிய தவராஜர்கள்

* வேள்பாரி தமிழ்க்கவிதையின் பற்பு வரை இராமானுஜமூர்த்தி கொண்டு
கூட்டுபுரித்தவர். வட்டவழுவன்என்களில் முதலையப்பெற்ற குறுகியமன்னர்

புகழும் பார்த்தோடு முனிவரால் திருவாலவா புடையார் புராணத்திலும் சுவீய முனிவரால் புறநானூற்றிலும் இன்னும் பல பெரியோர்களால் பல அங்கங்களும் புகழப்பட்டு, அமைச்சு, காடு, அரண், பொருள், படை, நட்பு என்று சொல்லப்படும் ஆறு அங்கங்களை புடையதாகத் தேஞ்சாருடைய நிவ்ய மனக் குழம்பானது பாய்த்து திருநாவி கிணையும் கழனிவிடையுடையது மரணமுடைய பறம்புசாடு இப்பறம்பு சாட்டுக்குத் தலைககரம் * பறம்புமலை (பிரான்பலை). இம் மலை யில் பூமி மட்டத்தில் கிருத்த உச்சிஷை பாரியால் காட்டப்பட்ட பழையகோட்டை உண்டு. மலைபரணது "பு" என்ற ஷட்வதத்தில் தெற்குநோக்கிய முகமாக இருப்பதால் இதற்கு முற்புறத்தில் பறமலை அல்லது பறம்புமலை என்றும் தற்காலத்தில் 'பிரான்பலை' என்றும் வழங்கப்படுகிறது. கீழ்பக்க மிருப்பதற்குக் கைவிமலை அல்லது 'வேள்ளியங்கிரி' என்றும் அமை அடுத்து மேல் பக்கமிருக்கும் மலைக்கு 'இந்திரகிரி' என்றும் (வேள்ளியாளை உருகிலுள்ளது) அதற்கு யோப்புற மிருக்கும் மலைக்கு 'சிரமகிரி' என்றும் (காண்கு கிராமகிரைக் கொண்டது) அதற்கு மேல் பக்கமுள்ள மலைக்கு 'செங்கண் மால் மலை' என்றும் (தெற்கில் சிரமமலையில் பாதநாள் கிழந்து முகமுமாயகைத் திருப்பது) பறம்பு மலையாத் தன் வயிற்றிலுள்ளடக்கி மூன்று பக்கம் அணுக அமைத்து போக்கு வாதது சாதனங்கட்டு ஒரே பாதையாக இருப்பதால் வேற்றாசர் படைபெடுத்துக் கொள்வதற்கு அரிது. இதனுளையே பறம்பு சாட்டுக்கு இராஜதாவிபாக பறம்பு மலை அமைக்கப்பெற்றது.

குலச் சிறப்பு.

இருக்கு வேதததிற் புகழப்பட்டதும் பாதகாட்டுப் பழய் பெருக்குடிமணில் முதலமைவானதும் வேதகாவத் திற்கு முத்தியதாமகிய பழங்குடியில் தேர்வற்றி கவகண்

* பறம்புமலை பிரான்பலை இது பண்டிதரட்டினை மதுரைக்கு கடத்திவால் உக்ககரம்.

உக்கிரமும் ஒரு குறுகிய காலத்தில் ஒரு சர்க்கரிப்பியாக அரசு பரிசுத்த மனதுக்குரியன் கவனத்தைப் பிரபல இராஜாக்களைத் தந்த உறு பரம்பரையில் நேசுதரிய கண்ணலுக்குப் பின் இனம் கண்ணலுக்கும் தமிழ் முச்சங்கங்களுள் சர்க்கரி தலை வாய் புலமைமையும் புலவர் எற்றுமுடியிய மூலமைப்போட்டி பரதர் "மெய்வந்தகோலவர்" என புலமுற்றவைக்கப் பட்டதும் கோபிகா வல்லவர் தோன்றிய கோலமுத்தர் சீரில் ஒன்றுமெகொடைவாழியும் கிழங்கி கூற்றத்தற்குத் தலைவனுமான வேளிர் பரம்பரைவர் வழித்தோன்றல் அரசர்கள் பறம்பு சாட்டைத் தொன்று கொட்டு ஆட்சிபுரிந்து வந்தனர்.

பிறப்பும் பெயரும்.

வேளிர் பரம்பரையில் வந்த "வாதலவேள்" என்பவனுக்குப் பல நாள் பத்திரம் பே தந்தி வருத்தும் வருத்தத்தீர இறைக்கு சமரர் ஆயிரம் ஆண்டுகொடு முன் உலகெவரும் புகழும் பரிதிவானவன்பேரல் சமது வள்ளற் பெருமான் தோன்றியவர். அவனது மாதாபிதாய்க்கள் அவனது சாமுத்திரக வட்சணத்தையுள் விசுவ கோல்கையும் உருவத்தையுள் கண்டு அன்பிலும், அழகிலும், மனதிலும், செல்வத்திலும், உய்கில்தும், கொடைவிலும், மலைவிலும், செல்வகவிலும், எல்லா வன்மைகளிலும் பெரிசுவனாக விளங்கும்படி 'பாசி' எனப் பெயரிட்டவழித்தார்கள்.

வளர்ப்பும் படிப்பும்.

இனம் குறுகிய பரம்பரையினவர் அரசர்க்குரிய காது வேதம் ஆற சான்றியம் பரிசெவர் புரணர் முய பத்திரம் தாயும் அதுபத்தி வள்ளு கலைஞரணம் கொள் துயற்றூறு தத்தவக்கிலும் குவறவர்க் கந்து கந்தா மர குறை கந்தர்வ குமாரனே கப்பிரமணியனே, குத்திர முத்திரியே, செங்கண்மாரனே, தேவகுமாரனே, எனச் சந்தே கிக்கும்படியாய் வளர்ந்து வந்தி கந்து விளங்கினான்.

மணமும் மருடாயிஷேகமும்.

வேள்பாரியின் அழகையும் வழியையும் காண்டு அவனது மாதாபிதாக்கள், அன்பு, அழகு, மாபு, கல்வி, செல்வம், முத்தலியனங்களிற் சிறந்து விளங்கும் கந்தர்வ குமாரியை சிகர்த்த கண்ணிகையை வதுவைசெய்து பொதுவாகப்பழமண்டலமும் சிறப்பாக பராத காடும் பெருமையாகத் தமிழகமும் மனிழ்ச்சியுதல் பறம்புகாட்டைப் பரிபாணனஞ்செய்யும் பராசனும் உரிமையாகிய பட்டாயிஷேகஞ் சூடப்பிபந்து தனது சூலத்திற் கொப்பக் காணுவதற்கு ஊழியனாகவும் இன்சொற் சொப்பவனாகவும் தருமத்திற் சிறந்துக் குறைவாது தரவழியை போன்ற கடுகியை வகித்துச் செங்கோல் தாய்க் கந்தன்.

ஆட்சி.

செய்தும் உயிரன்றே

நீரும் உயிரன்றே

மன்னன் உயிர்த்தே

மன்தலை உலகம்.

(புறநாணுறு)

முடிசூட்டு சீழா சூறையே முடிக்கப்பெற்ற சீன் அடிபணியும் முடிவேந்தர் அருகே வா இன்னிணைப் பாணர் பண்ணூர்ந்த பாட்டிவைக்க மகாயாழன் சூறையு மாது மழுவி மொழி பேசும் மங்கையர்கள் பன்னாண்டு பாட மங்கையர்க் காசி மருண்டலோக் களமந்த மான் விழியாள், கண்ணினைக் கவரும் கலாபமலிக் போய்வாள், திருமகனையும் கலை மகனையும் சிகர்த்த செவ்வியாகிய இளவரசியுடன் கண்ணினைக் காக்கும் இறை போலப் பன்னெடுங் காணம் பறம்புகாட்டைக் கொற்றவண்காத்த வந்ததேரடல்வாது அவனது சபையைச்சிறந்த பண்டிதைகளும் பண்டிதர்களு மிருந்து பிரகாசிக்கும்படி செய்தான். பண்டிதர்க்கிரும் பண்டிதைகளையும் பிரகாசனையும் இருகண்ணும் உயிருமென மதித்து ஆசரித்துக் காப்பாற்றி வந்தான்.

நாட்டு திகழ்ச்சி

அன்பே ஆபாணமாகப் பூண்ட அரசர் பிள்ளை பாரி வேந்தன் ஆட்சியில் பறம்பகாட்டில் எழுகளையும் கல்வி யற் சிள்ளைதவர்களும் செல்வமிக்கவாத வர்களும் விபாதிவானர் களும் ஆறிலைக் கல்வர்களும் இவ்வீர வானவாம். காணியிலை தவன் மாணியிலை தவனென்றும் பொருளிலை தவன் அரு ளிலை தவ னென்றும் சொல்வதற் சிவவாது காணி நிலமும் கறையையும் பேரிகளும் இவ்வாதர் இவ்வீர.

பாரிவேந்தன் வீரநி விானுகளும் சுந்த வீரனாகவும் சுந்தர வீரனாகவும் நன் வீரனாகவும் அழிமிக்க வீரனாக வும் அதுதல் வழி சிந்து சிவன் வேற்றுகளையும் காலத் திற்கு வேண்டாத பறக்கக்களும் முன்னேற்றத்திற்கு முர னான முடக்கொண்டககளும் ஒழித்தல் பொருள்வரும் வழிகளை மேன்மேலும் உண்டாக்கவும் அக்கணம் சுந்த பொருளை ஒரு வழித் தொகுத்ததும் தொகுத்தவற்றை பிறர் கொள்ளாமற் காத்ததும் காத்தவற்றை அறம் பொ ருள் இன்பக்களின் பொருட்டுச் செலவுசெய்தலு மாசெ யிறமை புள்ளவனாகவு மிருந்தான். சுந்தரவளியவாது பெரி யோர் திருநாட்களைக் கொண்டாடி வண்ண வகுப்பினையுந் சமாசப் படுத்தினான். திருநாட்கள் றை நாட்களாகாமல் பெரு நாட்களாகத் திகழச் செய்வன். இவனது ஆட்சி யில் பறம்பு நாடு ஒரு செவ்விக நாடாகவே கிணங்கியது.

முள்ளக்குத் தேவளித்தல்

வேந்தர்கள் பூழர் வேந்தனாகிய பாரி வேளானவன் ஒரு நாள் வசந்த காலத்தில் அத்திப்போதில் உயிர்த்தனைவி டுடனும் அவனது சோழிகளுட னும் பொற்றே சேறிய பூங் கா புக்களன். பூங்கா புக்களும் மச்சமாதும் வந்து வந் துந்தி அத்தியில் இன்பம் அளித்துடக்கண்டு அகமிக மகிழ்ச் சான். சிக்கார பூக்காவலர் சுந்திரனன். அக்கு நாற் முள்ளக் கொடி கொழு கொம்பின்தி துவண்டு துவண்டு சீழ் சீழ்

வதும் மீண்டும் சீயிர்வதும் மீண்டும் தவழ்த்த தவழ்த்த விழ்வனதயுக்கண்டான். காண்டதும் என்னே இனைய மனம் ஆ ஆ! முய்க்கிசிய! கவனேன்! எனத் தனது புதுமைபா ன பொற் றேனா அக்கொடியின் பக்கம் திறத்தி அக்கொடி படருமாறுயித்தெதுக் துணையுடனும் தேரழிகளுடனும் காண்கள் கிவக்கப் பாசசாரியாக கடந்து இராஜமாளிகை சென்றான். இய்வற்புதச் செய்கையைக் கண்டு இனகாத உளமும் கியக்காக கிணையுமுண்டே? என்னே தீவகா ருண்டாம்! என்னே இரக்கச்சித்தம்! என்னே கருணை! என்னே அன்பு!

இளைஞர்கட்கு இதோபதேசம்,

இரப்பேசர்க்கு மட்டுமன்றி இயற்கையிற் பொருளுக்கும் ஈந்த பெரும் நியாயியகிய பாசியானவன் அற தன் வழி விந்து அப்சிபுரிந்ததோடய்க்காமல் இளைஞர்கள் கிசியாடு மிடஞ் செய்வான். தன் அரண்மனைக்கு இளைஞர்க்கிச வர வுழைத்த உபசரிப்பான். உபதேசஞ்செய்வான், இளைஞர் க்கிசப் பார்த்து நேற கிச இளைஞர்கான்! காட்டிற்கு ஆச ரவு கிச இளைஞர்களாகிய கிண்கன் தான்! எழிலுக் திருவும் இளமைப்பிளிடமே உள்ளன. இளமையே காட்டின் சக்தி. கிசம், அன்பு, அழகு, இன்பம், தேஜா, சக்தி, கைரியம், ககம், சத்தம், கதக்திசம், என்னும் குணங்கள் இளமை என்னுஞ்சொல்லிம் குண்கிசின்றன. இக்குணமே உருவாய்த் திரண்ட வாகிபர்கள் கைவிம் தான் காட்டின் முன்னேற் தம் உள்ளது. கிட்டிற்கு உயிர் இளிய மக்கன். காட்டிற்கு உயிர் கிச வாகிபர்கள். கிசவாகிபர்களின் கைநிலை காட் டின் வாகிபர். காட்டின் சரித்திரம் கிச இளைஞர்களின் கனி ப்பேயாசார். காட்டின் இன்பம் இளைஞர்களே! இளைஞரே காட்டை இளமைப்படுத்தியவன். கிண்கன் தான் காட்டின் சாய்புகன். இளமையின் சக்தி அணவற்றது. அது செய்தற் கரியது ஒன்றுமில்லை. சமரசமும் அற உணர்ச்சியும் கதக்தா சக்தியும் இளைஞர்களிடம் அதிகமாக வேண்டும். ஜன காலக

முழக்கம் எண்ணெயும் பாவவேண்டும். எதி சொல்க்க வேண்டும். தமிழணக்கு பாத சாட்டிந்து இப்பாணம் அப்பாணம் பாசி பொழியாதி யாகவேண்டும். தமிழிலக்கியம் புதிய துறைகளிற் பொலியவும் தமிழர் விசமும், செவ்வமும், அழகும், ஒழுக்கமும், ஆற்றலும், பெற்று பூமண்டலத்தின் மூலம் முடுக்குதனி ஆம் கொண்டாடப்படவேண்டும். அசற்குத் தாத்கன் வாலிபர்களாகிய கீங்க்களன். இத்தனைய பெரிய காசியங்களி மூண் னாவியில் மின்ன வெற்றி யுடன் விதைவேற்றத் தங்கள் வாழ்வை அற்பணாந்துசெய்ய யானா காடு கூவி யழைக்கின்றது. இனத்தமிழ் வீரர்கள்; உங்களையும் உங்கள் அருட் பணியையும் சமது காடு எதிர் பார்க்கின்றது. கீங்கன் வகுக்காலைப் புத்தர்களாகவேண்டும். புத்தகாப்போன்று சாட்டிந்து இங்கி ஆளுவீர்ப் பணிக்கே உங்கள் வாழ்வை அர்ப்பணிக்க வேண்டும். சமது காடு இனம் வீர வாலிபர்களாகிய உங்கள் சேவைவையே எதிர் பார்க்கின்றது. சமது காட்டின் முகழ்க் கோட்டை உங்கள் சமரச முயற்சியாகவே உயர்த்தப்பட வேண்டும். தொழின் ளுண்ணேற்றம், கல்வி வளர்ச்சி, இயற்கை வாழ்வின் இன் பம், சுகாதார மேன்மை கிய பர சிரிவு, செவ்வப் பெரு க்கு மகிழும் இளைஞர்களாகவே இயலும். ஹே, வீர அறி ளுர்களே! இளைஞர் ஒன்று சேர்த்தால் எல்லாம் கைகூடும். உங்கள் ஒற்றுமையே சாட்டின் ஒழுக்கம், பறமபுகாரும் பராதகாரும் வாழ்க என்று நமது இன்மைப் பருவத்திற் கொப்ப இளைஞர்களுக்கு இதோபசேசந் செய்வான்.

பெண் ணுக்கும்
ஆன்மை வேண்டும்

செஞ்சொற் தவை யறிக்க செவ்வனாகிய பாரி வேளா னவன் பெண்யக்களை னாவழைத்து நரிதமாகவே பசுவான் லோக மாநாடின் உருவங்களே! சுசுமி தேவியின் அவ தாமங்களே! சான்வறிதேவியின் சொருபங்களே! ஓனலைப் பிராட்டியாரின் அருஞ் சகோதரிகளே! கீங்கன் வீர இளை

ஞர்களுடன் ஒத்துழைத்து சந்திரியபாஸையைப் போலவும், வகைகளையப்போலவும் வீரக்கலைகளாக வேண்டும். ராதாவைப் போன்று நேசத்தின் மீது பக்கைதகவராக வேண்டும். சீங்கல் பெண் மக்கள். ஆண்மை எதற்கென எண்ணி சபலச் சித்தம் கொள்வக் கூடாது. பெண்மக்களாகிய உங்களுக்கும் கங்கி, வீரம் முகனியன் வேண்டும். நிறைந்த பண்டிதகன சாமி ஆண்மைபோடு வாழ வேண்டும். சீங்கல் வெறும் பொய்கைகளாகவும், பிள்ளைப்பெறும் வந்திரக்களாகவும் கருதி, சகாபிபிடி நான் அடைபட்டு அடிமையாகி இராமல், உங்கள் முன்னேற்றத்திற்காகவும், சுதந்திரத்திற்காகவும் போராடத்துணிய வேண்டும். “சர்வம் சந்திரியம் ஐகத்” என்பதை மறந்துவிடாது, உங்கள் சுதந்திர உணர்ச்சியைப்பற்றி அதிகமாக உவனித்தல் வேண்டும். என்று அன்புகூர, உபதேசம் செய்வான்.

மக்கட் பேறு.

எழி திரம்பினும் உரை திரம்பாத பாரி மன்னர்க்கு வறுமையையும் மணி முடியுஞ் சூடப்பெற்று, பண ஆண்டுகள் மக்கட் பேற்றின்னா திருத்தது. அதுகண்டு அழகில் திருமகனையும் சகலியில் கலை மகனையும் நிகர்த்தான் சொழும்பும நிறைந்த சூல மகளாகிய கோமகள் வேண்டுகார் வேண்டு வன வெள்ளைத் தஞ்சர் தன்மைய நசுவிய சிந்தாமணி போன்ற செங்கோழி வேந்தனிடம் சூறையிசுந்தான்.

சா.நா!

“படைப்புப் பண்புடைத்துப் பவசோடுண்டும்
உடைப் பெருஞ் சொல்வ சாவினும் இடைப்பெறக்
குறுகுறு வடக்கு நெறாக சீட்டி
இட்டுக்கொட்டும் கங்கிஷர் தழந்தும்,
கெய்யடை அடிசில் மெய்பட சிந்தித்தும்
மயக்குறும் மக்களை இன்னர்க்கு
பயக்குறற தாம் வரமும் காணே” —புறநா னூறு.

என்று பன்முறை சொல்லிச் சொல்லிக் சூறையிசுந்தாதக் கண்ட பாரிவேந்தன் அங்கின் வடிவாகிய கண்ணே!

“பேறு பலந்தான் பாமநிலநிலை அறிவறிந்த
மக்கட்பே மல்கா சிற”

“எழு பிறப்பும் தியான திண்டாய் வழி சிறக்கா
பண்புடை மக்கட் பெறன்” — குறள்.

என பராத வேதம் முறை யிடுகின்றதால் சமூக பராத காட்
தன் குலதெய்வமாகிய பூதி கண்ணன் கிள்ளுநாயை அறந்த
வேண்டுமேயன்றி மயன், நானி, தாள் இயலுமா? இயலாது.
ஆணால் காள் இருவரும் எக மணதாய் பகவான் கண்ணனை
மக்கியுடன் தொழுது குறை விடப்போயென்று பந்தி பூர்வ
மாக முறைவிட்டார்கள்.

“போகினை தொந்தழைக்கும் போகினை
பாகுர் செய்யும் சிறுநன் பாகுர்
பாசனை அனந்துண்ட பாசனை
பண்ணாமர்கள் பணி கைஞ்சுத்த
பாசனை வஞ்சகமள முசாசனை
பகைவ சஞ்சும் உவணப் புள்ளாள்
தோசனை காண்மறைகள் தோசனை
அனுசினமுள் சின்னத செய்காய்”

“திண்டா அழும்புந் தெக்கீ துந்
சீவும் காய்புந் தொழும் தகையுந்
வேண்டா காற்ற மீரு முடகை
வினோ கமந்து மெலிகேடுந்
கிண்டாய் துண்டா கினக்குகாளியால்
கின்று யொன்றாய் அடிபாசனை
ஆண்டாய் காண்டா கணமெரித்த
அல்கா அடியேற் கிங்காயே”

“ஊவழியே சொந்தகொந்து புண்ணுகி
உளமுனைத் தகைந்து கிருகுதன்
கழை மக்களுமே கிருப்பியால் குதனி
இயத்தகால் எந்தகால் இயம்பாய்

ஏழையர் தமக்கள் பிணைந்த கற்றுபே
 ஏழையர் இன்னுயிர்த் துணியே
 ஏழையர்க் குகை இயற்றுவோர்க் கருணை
 என்னையே அன்பெனும் இறையே'

எனத் தொழுது வந்தார்கள். சிலகாலில் குல மகனாம் கோமகன் கருவுற்ற பத்தமரகந்து சென்று பலவாமலை போன்ற ஒரு பெண் மானையப் பெற்றான். பின்னாறு சில காலில் கருப்பினியாகி ஜோதி மலை போல மற்ற மொரு பெண் மகவை சன்னான். பாரியும், பாரியின் பாரியும் பறம்பு காட்டு மக்களும் மட்டற்ற மழிற்சி மலடந்தர்கள். இவ்விரு கண்மணிகளாகிய பெண் மணிகளையும் காணொரு மேணியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்த்து கயினமுனி வரால் சகல சாஸ்திர சம்பன்னர்களாகக் "பெண்மைக்கும் துணைமைவேண்டும்" என அரசர்க் குரிய சகல விதவகவியையும் குற்றமறக் கற்றுத்தேர்த்து நிறுத்த பண்டுகைகளாகக் பாரியின் சபையை அளங்கிரித்ததொடல்வாது பாராளுமன்றத் திருக்கும் உரிமை ஏடைய பக்குயிக னரக்கினார்கள்.

காதல் கொண்ட பாதகர்கள்.

காதலென்பது அளவிடற் கரியவன்மை ஏடையது. அது எய்விதமான ஜாதிப் பாசுபாட்டையோ ஏற்றத் தாழ்வையோ நிண்டாமையையோ பாராது. எந்த இருதயத்தில் காத துணர்ச்சி உண்டாயிற்றோ அந்த இருதயம் அது அவரவுகின்ற உருவத்தையே காடி திற்குட் மலைவந்து குதக் கிட்டாலும் கடள் வந்துவழிச் சின்னதும் காத துள்ளம் தினத் துணையும் கலக்காது. காத சிவ்வியேல் உரை வாழ்வு இல்லை. அங்கு யாவும் சாதல் சாதலையோரும். இத்தகைய நிலைமை அமைந்த காதல் கொள்ளும் படியாகப் பக்கப்படிப்பத்துரை பங்கயணவன் பூமண்டலத்திலுள்ள பெண் மக்களின் அழகெல்லாம் ஒருக்கே திரட்டி உருக்கி வார்த்தை போல சாமுத்திரிக டட்சணத்திற் சிறிதுக் குள்ளுது அமைத்

திருத்தான். இவ்விரு பெண்களாகிய கண்களின் வழிற்
கண்டு சேர, சேர, பாண்டியர்கள் கண்ணோட்ட மிட்டார்
கள். காமப் பித்தேறிக் கண்கொண்டுகள். மாசு இன்கணைபாக்
மயங்கினார்கள். எனக்கு எனக்கு என என்னி என்னி. எக்க
மிட்டார்கள். மணம் புரிந்து வாழ வேண்டு மென மனக்
கோட்டை கட்டினார்கள். "வாய்வாய் மயலிற் பட்டார்
தமக்கொரு மதி மண்டலமோ" என ஒன்றுத் தேன்றாத
வர்களானார்கள். காநல் வானா மிட்டா. "பேணப்பா
எண்ணியிலே மயங்குமாய் போக பெரியோரும் பெண்
ணைன்றும் மயங்குவாரோ" என்பதற் கணக்க பித்தம்
பிடித்து சித்தம் கண்கொண்டுகளார்கள். 'காநல் அன்ன
காநல்' என உறுதிக்கொண்டார்கள். பெருவேந்தர் களாகிய
ஸ்ரீவேந்தரும் ஸ்ரீவேந்தனாகிய பாரி வேளிடத்துக்குத் துற
னுப்பினார்கள். ஒன்றுப் பரிக்க கிங்கிலை. வேந்தராலினும் சார்
தராயினும் ஒத்த வயது வேண்டு மண்கவா? அவைச் சிந்தி
உணராத ஸ்ரீவேந்தரும் வேளில் வந்து முறை விரந்தார்கள்.
பாரியானவன் தனது அரும்பெருந்து செய்திகளை அய்கினை
முடன் தனி அவற்றது மனதை அறிந்தான். இளவரசினும்
இருவரும் பெரு வேந்தர்கள் ஒத்த வயதின் கண்காநதமல்
வதுகைக்கணக்காது மறுத்து மிட்டார்கள். இச் செய்தி
அறிந்த ஸ்ரீவேந்தர்களும் ஒன்று கூடிப் பாரிவேளின் தரும
செய்யும்விரமும் கம்மைமீட்டுசி சித்தின்தது. அவனது இரு
புதல்விகளும் மம்மை ஏனனஞ் செய்துமிட்டனர். ஆகனல்
இதற்கு என்ன உபாயம் செய்யலாமென யோசித்தார்கள்.

பெரு வேந்தர் படைவெடுப்பு.

ஸ்ரீ. வேந்தர்களாகிய ஸ்ரீவேந்தரும் செய்த ஆலோச
னையில் பாரி வேந்தனைச் சண்டைவிட்டு வெல்லுகொள் திர்
மானஞ்செய்து படைவெடுப்பு போர்த் கொண்க்கொண்டு
போர் முக கொட்டும் பறம்பு காட்டை முற்றுகைவிட வர்
தார்கள். இச்செய்தி அறிந்த வீரகதி வீரனாகிய கிங் வேள்
தன், பாண்டவர் சகாயனாகிய ஆண்டவனது அடிப்பினையை

வேண்டி அவனது பூங்கழல் தொழுது பறப்பு மகிழினுள்ள பாசனாயினிருந்து படைகளை இறக்கிப் போர் முகம் கொட்டிப் போர்க் கோலம் கொண்டான்.

வீரரங்கனைகளின் வீரம்.

சேரசேநழ பரண்டியர்தளின் மடவாழையாய் அவசரப் படைபெடுப்பையுங்கண்ட விராங்களைகளாய் அங்கலை, சங்கலை என்ற யுவதிகளையெ விரப்பெண்மணிகள் இந்நவநகரங்களில் கோபக்கணம்பறக்கப் பரப்பாட்டன் யுத்தசன்னதர்களையி மண் நறுமிகி வாரும் மாத்தாசயினும் கிண் நறுமிகி வாரும் தேவாசயினும் தேவநிற் கிறந்த மூவாசயினும், அற தெறி நிறம்பியோரை அழித் தொழிப்போம். திரியும் எரித்த கிரிசடைத் தேவாணரீனும், குன்ற மெறிக்கு குவா கடலிற் றுத்தடிக்கு குவானே யாசினும், தேவிரயத்துறக்கு குவா நெடுமரையே யாசினும் அவனா வேன் நழித்த அறதெறி காப்பதே சமது கா ளையாரும் என்று வீர மொழிகள் கூறி போர்க் கோலங்கொண்டு ஆயுதங்கள் தாக்கிப் பூமி மீதேந் போர் முக முறங்க உடைவான் இலங்க மாற்றலர்கள் கணங்கத் தகனதக்கு முன் சென்றார்கள். தகனதயின் எதிர் வந்து அன்புள்ள பிராவே, சரங்கன் பெரு கேத்தர் சளுடன் சண்டை செய்து அவர்களைச் சிறைப் பிடித்து வரும்படியாக ஆக்கு பிக்க வேண்டும் என வணக்கமாகக் கூறி சின்றுர்கள். இதைக் கண்ட வேள் பாரியானவன் புண்ணவை யோடு கண்மணிகளே ! சீங்கன் விரப்பெண் மக்கள் என் பதை நான் அறிவேன். ஆளுதும் இது சமயம் சீங்கன் உங்கன் அண்ணையின் பக்கலிரீருக்க வேண்டும் என மொழி வைய மறுக்காமல் இங்கேயே நங்கி விடுவீர்களாக என்று அன்பு ததும்பி இன்ப மொழிகளால் கூறினன். இதைக் கேட்ட இரு கண்மணிகளும் மறுத் தென்றுந் தெரவல இயலாமல் தாவிடவே செய்து விட்டார்கள். பாரியான வன் முதுக்கு பீசை தடிதுடிக்க யுகாத்த கரல ருதரன் போல கண்கள் சிவக்க முவேத்தர்களின் பொருமை

வையுள் அந்நியமவையுள் தண்டு விடப்படாத்த வஞ்சுத்தி
 ளுன். சேனா வசன்யக்களை நடத்திக் கொண்டு யுத்த களத்
 துக்குச் சென்றான்.

பெரும் போர்,

மலைகளை நற் திரண்ட தோள்களை யுடைய வீரரறி வீர
 ளுடைய பாரிவேந்த ளுளவன் வெற்றி மரலை பரிசெடுத்து வீரவான்
 தாக்கிச் சூலாயுதம் ஊத்தித் தவறு படைகளை அணியணியாக
 வஞ்சுத்து ஒழித்தியென ஸ்ரவேந்தர்களின்சேனா வசன் யத்திற்
 மோதீர் சிண்டி பின்னமாகச் சித்தற அடித்-தான், ஸ்ரவேந்தர்
 களும் அவர்களுடைய வசையுறார் சித்திதம் களம்சாறு முன்ன
 ணியில் ஊத்த பாரியின் பறம்பரண ஸ்ரத்தனைக மிட்டர்கள்.
 இக்களைக்குச் சித்திதம் பாரி வேந்தன் அஞ்சாமதும் அவர்
 கள் தாக்குதலை போருட் படுச்சாமதும் ஊக்கக குன்றிண
 ணியில் ஊக்கக் களத்தினுணியில். மீது திறமையோடு
 அவர்களை முற்பயர்த்தான். அம்முற்றனைகக் களத்தே நகர
 மக்கள் வஞ்சுத்தாமல் பாரிக்கு உரிச் சேமுரான கபின் உள்
 ளே கிள்களை வளர்த்துப் பழங்கி அரணுக்கு அப்பறமுள்ள
 யில் சிவமகனிக்குத்து தெற்கிடுகளை காளுக் கொண்டு
 வரும்படி செய்த பாரியின் குடிவீசப் பாதகாத்த வந்தார்.
 முற்றனைக மிட்ட ஸ்ரவேந்தரும் தெடுக்கவாய்வரை வெற்றி
 யின்றிப் பாரியின்சேனையாற் பரிபயன்பாட்டு திறகவா ளுர்கள்.
 தோமந்தருதலில் ஆபயித் யுத்தம்சிகிடுதவர்தம் முன்ன
 மாக்கசமம்) முடிவுபெறவில்லை. ஆதுகண்ட புளவச் பெருநா
 ளுடைய கபின் வெளிவேஸத்த முடிவையு தேக்கி "நீகிர்
 ஸுவரும் ஒன்று கடிப் படி வளி பெரிதங்கொண்டு எத்த
 ளையோ காணம் முற்றனைக செய்கினும் பாரியினது இப்
 பறம்புமலையைக் கொள்ளுதல் ஆரிது. அவனது முன்ன
 ளர்களையும் பாடிப்படியப் பரிசென் பெற்றனர். மீளும்
 வீசின தாக்கிய கரத்தடன் பாடிவாயாய வரின் இரணைக்
 கொள்ளுதல் எளிது." வந்து பாரியது புரவனர்க் கருமை
 வையும் இவ்வளக்கு ஊரிமையையு மாகிய பெரு நிலையத்
 தாறு பாடலால் அழகாக வெளியிட்டவர். அரணைக்கேட்ட
 ஸ்ரவேந்தரும் சமாநானத்தோடு திரும்பிவிட்டவர்கள்.

செங்கோல் வேந்தர் தீயெண்ணம்.

பெண்ணாசை கொண்டோர்கட்கும் அவர் தம் குழுவினர்கட்கும் எவ்வித துரிதோபதேசஞ் செய்தாலும் அது செவிடன் காதில் ஈறிய சங்கையொக்கு மென்பது முன்னோரின் மூதுரை. அவர்கள் அரசர்களுடைய தாங்கள் கண்வழியில் சிற்றக வேண்டியதிருக்கத் தீங்கெண்ணங் கொண்டு வசத்த குதலில் முவேந்தர்களும் சதியாலோசனை செய்த குழுவி மயன்னுதிய பாரியின்புகழானது பறம்பு காட்டு எல்லையைக் கடந்து தமிழகையுக் தாண்டி பாத காடு முழுமையும் பாரியதோ டல்லாது பாத காட்டுக்கு அப்பாலும் சென்று விட்டது. ஆ மண்டலத்தின் மூளை முடுக்குகளிலும் 'பாரி பாரி' என்று புகழ் ஒக்கிவிட்டது. மணி முடிவேந்தர்க ளாகிய சாம் மங்கிளிடும்படி செய்து விட்டான் பாரி. பாரியின்மக்களாகியபெண்கள் கூடகாமை மதியாத பரிசு சித்தவிட்டனர். படைமும் திட்டி வந்தனர். கமது கொஞ்சம் கவங்கிக் கண்ணீர் உதிர்க்கச் செய்தனர். காம அதனுள் அருமணி இழந்த காகம்போலானோம். பாரியின் புனைமுகம் பரிசுலர்க்கு உதவுந்திமனையும் கடுவொல் கூறக் கேட்டோமல்லவா? அவர் கூறியபடியே பாழேந்திய கையராய்ப் பரிசுலர் போற் சென்று எல்லாவற்றையும் இரத்த அவனது உயிருக்கு இரதி தேடவேண்டும் எனச் சதியாலோசனை செய்த முடிந்தார்கள். தீர்மானித்தபடியே பாழேந்தி பாசககைய் போலப் பறம்பு காளை அடைந்து காவலாளர் மூலம் தெரியப்படுத்தி மூ வேந்தரும் இரண்டு மானிவகையிற் பிரவேசித்தார்கள்.

குதுகுல வாவேற்பு.

தூதிகூடைய அகற்றினைப் பொருளும் ஓ ருயிரென மறித்துப் பொற்றேரை கல்லிய உத்தமனாகிய பாரி வேந்த னுணவன் பரிசுலர்களைக் வந்த முவேந்தர்களையும் அவர் புடன் வாவேந்துன். ஆசனத் தமருப்படியாக உபசரித் தான். இரண்டொரு நாள் சென்ற மூ வேந்தர்களாகிய

பரிசிலர் வந்த விஷயத்தை அன்புடன் வினயினான். அதற்கும் பரிசிலர்களாகிய சூர வேந்தரும் "அரசே! தாங்கள் பெருந்தியாகி என்றும் கொடை வள்ளல் என்றும் தர்ம வீரனென்றும் கேள்வியுற்று யொரு தாரத்திலிருந்து காங்கையாக வந்தோம், காங்கையே பரிசிலர்கள். வங்களுக்குத் தக்க பரிசு அளிக்க வேண்டும்" என இரந்து சின்ருர்கள்.

பாரியின் பெருங் கருணை.

சூன் தலப்பினும் உலப்பினாத் தேவ்கணியுடைய வெற்றி வீரனானவேள் பாரியானவன் தனது மாட்சிமையை அழித்து ஆட்சியைக் கைப்பற்ற வந்ததே உடனாது ஆருயிரையும் அந்தகன் உலகனுப்ப வந்ததை அறிவாது யாசித்து நின்ற பரிசிலர்களாகிய சேர சோழ பாண்டியர்களைப் பார்த்து ஐயவன்மீர்! எனது முன்னுறு வர்க்கீழும் தங்களைப் போன்ற பரிசிலர்கட்கே தானமாகக் கொடுத்து விட்டேன். இனி என்னிடம் எஞ்சி யுள்ளது இம்மலை பொன்றே. இம்மலையானது யிகச் சிறப்பு வாய்ந்தது. தேனருவித் திரையானது வானத்திலெழுந்து செங்கதிரோலின் தேர்க்காலிற் கட்டிய சூழிலைகளினுடைய காங்களை வழுக்கச் செய்துக் திறமையுடையது. இதின் வசிப்போர்க்கும் சினி பரி தன்பம் அணுகாது. இதை மூலமும் அன்புடன் பெற்றுக்கொள்ளுங்கள். எனச் சொல்லிப் பரிசாகக் கொடுத்த விட்டான். பறம்பு மலைவாய் பரிசாகப் பெற்ற பரிசிலர்களாகிய சேரசோழ பாண்டியர்கள் உலகப் போற்றும் உத்தமனாகிய பாரி வேந்தனை கொக்கி "அரசேநே! சூன்ருத புயவலியை யுடைய கோமாளே! வீரஞ் செறிந்த உள்ளத்தை யுடைய வேந்தே! உத்தம வீரனே! நியாக மூர்த்தியென எவ்வோராலும் கொண்டாடப் படுவனே! தாங்களே மூக்கிக்குத் தோளித்த பெருங்கருணை வள்ளல்! ஆனதால் மலையைக் கொடுத்தது பெரிதல்ல உங்கள் உயிரை கொடுக்க வேண்டும். என யாசித்து சின்ருர்கள். உடனே அருளொழுகும் கண்ணாடியை ஐயவன்! "வருத்தும் ஓர் யிடியன்

சேமனைப் பெறிக் கண்டாற் போல" மகிழ்ச்சியின் மேல் மகிழ்ச்சி பொங்க பரிசீலர்களை மகிழ்ச்சியுடன் கோக்கி உகைக்கின்ற இவ்வுயிர் ஏற்றுக்கு! இதோ தந்தை அன்புடன் பெற்றுக்கொள்ளுங்கள் என உயிரையும் தரண வார்த்தை விட்டுப் பரிசீலர்களை உற்று கோக்கி கீயிர் யாயிர்! என வினவினான். பரிசீலர் மூவரும் அரசர்களென அந்த நான். போலி உருவைக் கலைத்தப் பொய்யின்வா மேய்யுருவை அரசு உருவத்தை எடுக்கச் சொன்னான்.

வீர சுவர்க்கம்

பொய் வேடம் பூண்டு புணவர்கள் போன்ற வந்த பா வணர்களும் வாலின்னா உருக் கொண்டார்கள். சோ சோழ பாண்டியர்களும் அய்யுருவைக் கண்ட பாரி வேந்தன் மட்டற்ற மகிழ்ச்சி உடைந்தான். அவனைடைந்த ஆணை தத்திற்கு அளவில்லை. முன்னிலும் உடல் பூரித்தான். அவ னை முகாசிக்கம் பொலிவுற்றது. கருணை தனுப்பியது, கன்னற் நன்மை வழிக்கேட்டியது. விவத்தப் பருத்த மே னியும், உறுத்து சீண்ட முறுக்கு மீசைபுற் அமைந்த வீரனு டிய பாரி வேளானவன் பெரு வேந்தர்களைய மு வேந்தர் களை! என்ன புண்ணியஞ் செய்தேன்! என் பாக்கியமே பாக்கியம்! எவர்க்குண்டு இந்த சிவாக்கியம். எனது அற்ப உயிரைத் தன்மனுக்குத் தானமாகக் கொடுத்து விட்டேன். அன்புடன் பெற்றுக் கொள்ளுங்கள் என்று சொல்லித்தரக்க மந்திரவாதிய "சாம" மந்திரத்தை உச்சரித்து,

"மச்சாமா மகிபோல் மேனி
பவளவாய் கமலச் செக்கண்
அச்சகா! அமா ரேறே! ஆபர்தம்
கோழந்தே! பெண்ணம்
இச்சுவை தரிச யான்போய்
இத்திர வேகமாளும்
அச்சுவை பெறீனும் வேண்டேன்
அக்கமா கருளானே!

வேதனாற் கோயர்நாது

மனிதர் தாம் புருவகோளும்
பாநியு முறங்கிப்போகும்!

நின்றநிற் பதினையாண்டு
பேதை பாலகண தாகும்

சினி பதி மூப்புத் துன்பம்
ஆகாந் பிறவி வேண்டேன்

ஆக்கமா ககருளானே !

(3)

தவந்துனோர் தம்மி னவ்வென்

தன்ப் படைத்தாதி னவ்வென்

உவந்த கீர்போல வென்றன்

உற்றவர்க் கொன்று மவ்வென்

துவர்க்க செய்வாசிரிஞர் க்கே

துவக்காத ஆரிசனானேன்

அவந்தமே பிறவி தந்தார்

ஆக்கமா ககருளானே !"

(3)

தரிசனம்.

வேள்பா-

"நிருக்கண்டேன் பொன்மேலிகண்டேன் நிகழும்
அருங்கணனிநழங்கண்டேன்—செருக்கினரும்
பொன்னாழிகண்டேன் புரிசங்கங்கண்டேன்
வன்னாழி வண்ணன்பானின்று!"

(1)

"இன்றே கருக்கண்டேன் ! ஏழ்விதம் நம்பான தத்தேதன் !
பொன்றோய்வனாமார்கிற பூந்துழாய்— அன்று
நிருக்கண்டு கொண்ட நிருமாவே ! உன்னை
கருக்கண்டு கொண்டேன் மணம்"

(2)

வேறு.

“குலத்தருள் செல்வம் தந்திடும் அற யார்
 படுக்குயாசின் வேல்வார்
 விவந்தாழ்செய்யும் சீக்கிரம்பருளார்
 அருளை அபெருவிவளிக்கும்
 வலத்தரும் மற்துக் தந்திடும் பெற்ற
 தாயினு மாரின செய்யும்
 உலத்தருள் சொல்லி உலக்கண்டுகொண்டேன்
 “காசரயனா” எனும் காமம்”

(3)

வேண்டேதல்.

தருமமெனும் உலவுழியில்
 தானிருத்தல் வேண்டும்!
 தலைபுகழ் பறம்பு உகர்
 தனில் ஜெனிக்க வேண்டும்!
 பெருமைபுறும் பறம்புகா
 டாக்செய வேண்டும்!
 பிறவுயிசா என்னுயிராய்ப்
 பேணு நிறம் வேண்டும்!
 ஒருவையுடன் உலர்மணமும்
 துணுக்கமுளுவாரே
 உலாத்திடுதல் வேண்டுமலா
 உலாநித்தல் வேண்டும்!
 அருமறைகள் துதிபுரியும்
 ஆயர்ருவக் கொழுந்தே!
 ஆண்டவனே! துயயவனேன்
 வேண்டிலிவை ஐயா!

(1)

என்று மெளனசில்லையிலிருத்தான் இதைதக்கண்ட ஸுவைத்
 தரும், பொய் வினையிலிருந்து வாதை யுருகி ஓரே யிச்சில்

“கோகோபகாசி” ஒரு கிறித்த சேசியப் பத்திரிகை
 காத்தியத்தைத் தழுவி வெளியானது உருடசத்தா ரூப
 காங்கு சென்னை.

பாரியின் உயிரைப் பறித்து, வீரர்கள் வரலும் வீர சுவர்க்
கூட்டிற்கு அனுப்பி வைத்தார்கள். வீராதி வீரன் வேள்பாரி
வீர உட்சயி சமேதனாக வீர சுவர்க்கம் புகுந்தான்.

திப்பாய்த்த திருமுகள் !

வீரஞ் செறிந்த உன்னத்தனும் இளங்கிப வேள்பாரியின்
பாரி என்றும் மறவாத அன்பு பூண்டெரழுவிய பெருமக
ளான குலமகளரம் கோம்கள், அற்றூர் அழி பசினையும்
அடைபார் செட்டுநிரலையும் அழித்துத், 'தோன்றிற் புதி
நோடு தோன்றக்' என்னும் சொய்யர் சொழியார் அந்
னிய இன்ட்சியமாகவே அமைத்த அரும் புகழ்ப்பெற்ற அண்
ணை, புலவர்கள் மணிமாறப் புகழ்த்த போற்றும் பூரணீர்,
கன்னோர் கலமுற வாழ்த்தும் காயகளை, சஞ்சனம் கண்ட
செஞ்சொற் கவி வாணர்க்குத் கணகாரரி செரிந்து அவர்
கள் பாமாகி பெற்று வினங்கிய காவணீர், பெரும்பும் மலைய
யும் புலற் காற்றும் எங்கும் சிறந்த செந்தமிழ்த் தேனருவி
நிகழும் பறம்புமலைச் சேரநிலைய, வீரன் பாரியை மனாளு
னாகக் கொண்ட பெருங்கிபனார், பாரி 'பாமபதம்' அடைந்த
வாதக் கண்டு மாசற்ற மணிகளா லையாந்த அணிகலன்களை
அங்குமிக்குஞ் சிதிரினான். சறுகெய் பூசிய கருங்குந்தலை
அவிழ்த்து விரித்தான். காயி மலர் போன்ற கண்களில்
தேரப்பட்ட அந்தணர்க் களையுமாறு கண்ணீர் உருத்தான்.
பூவறிக்த பூல் கொம்பு போல பூயிலில் விழ்த்தான், தூந்
தான், தயருற்றான், சம்வாழ்களன் இன்னுடன் முடிந்ததென
உறுதி பூண்டான். அருமைக் குமரிகளை அரசரிமாமக்குரிய
அரசினக் குமரிகளை, அக்கலை சங்கலையை, உன்னி உன்னி
அகக்குழைத்து அவரினான். அன்புத்தேனும் வெள்ளருவித்
நிரையுள் கொழிக்கும் பறப்பு மலையை, வந்த விருத்துத்
கவித்துவரும் விருத்து பார்த்திருக்கும் சிந்தையை யுடைய
பாம்பு காட்டி மக்களை, எண்ணி எண்ணிக் கழுற்றான். உட
னே மறந்தான். அரச போகத்தையர் துறந்தான், உயிர்
போனால் உடல் சிறழ்குறார்? உணிகட்டை வேறுகிடுத
னத் தீர்மானித்தான். பாரியின் புகுத்த உடல் கண்டக்கஞ்

செய்யப்படு மீட்கின்றதூச் சென்றான். தீக் தமிழ்த் தேவியைத் தொழுதான், காணும் * தீக்குளித்தான். தமிழகத்து மாதர் தமதம் காநகர் பார்த்தொன்றொ முறும் அன்புடைமையை அந்நூர் தலை, இடை, கடை எனப்பி வித்தவள்ளர்கள். காநகர் இறந்த அக்கணமே நானும் உயிர்விடு பவர்தலை யன்புடையார் என்றும், அவ்வாறு உயிர்விடாது எரி யிடைப்புறந்து வலிதிக் உயிர்விடுவார் இடையன்புடையார் என்றும், அவ்வாறும் உயிர்விட ஆற்றாது மறு சிறப்பிலேனும் நன் அன்பரோடு உடனாக வாழ்க்கையே விரும்பி அதற் கேற்ற வேண்டுகளை அனுப்பிப் பரிகார யன்புடையார் என்றும் உறுவர் பெரியோர்.

இதனை, 'காநகர் இறப்பின் களை எரி பெர்த்து
 ஊறலைக் குருகின் உயிர்த்து அகத்து அடங்காது
 இன்னுயிர் சுவர் சயாநாயின்
 சண்மீர்ப் பெய்கையில் சனி எரிபுருவர்
 சனிஎரிபுறார் ஆயின் அன்பரோடு
 உடன்உரை வாழ்க்கைக்கு சேர்ந்து உடம் படுவர்"
 (மணிமேகலை.)

ஆ! என்னே அன்பு! என்னே துணிவு! என்னே வீரம்! கற்பாசிகளின் ஸட்சணம் இனிதன்றோ! என்று பறம்பு காட்டு மக்கள் மகிழ்ச்சி ஒருபுறமும், துக்கமும் தயாளமும் மற்றொரு புறமுமாகப் புலம்பினார்கள். பாரியேனையும் அவனது பாரியையும் சுவர்க்க வேகத்திலேயே என்னுணர் இகுக்கும்படியாக அருள்புரிய வேண்டுமென பறம்புமலைத் தெய்வத்தைத் தொழுதார்கள். அன்பர்களே! பாரியின் அறம் பெறும் செய்வங்களையே அரசினம் குமரிகள் ஸ்ரீவேந்தர்களின் சூட்சுசெய்கையைக் கண்டு விரும்பினார்கள், அழுதார்கள். அவ்வருத் தரர்கள், அவர்களுடைய அழகையைக் கண்டு விரும்பி மக்களும் அழுதார்கள். ரிஷப வாசக

* தீக்குளித்தல் - உதய மலையின் எய்கை இறந்த பின் உரை வாழ் சுவர்த்த உட்கட்டிட ஏதல். இது உதயமலையின் இடர்ணம்.

னத்தை புடைய சர்வேஸ்வரன்பங்கி, லுளையும் பார்வதிதேவி
யும் அழுதான். தாமரை மலரில் கீற்றிருக்கும் ஸ்டம்ப்தேவி
யும் அழுதான். நான் சடாபாத்தினுள்ள கக்கா தேவியும்
அழுதான். அன்ன வாகனத்தை புடைய பிரம்மா தேவன்
பாரியாகிய சாண்டியூர் அழுதான். பறம்பு வகர்த்
தெய்வமும் அழுத்தி. வான் அழுதன. மண் அழுதன,
மரங்கள் அழுதன, மக்களும், மரக்கூளும் அழு
தனவென்றும் அவர்களது நிலையை நான் சொல்லும் சக்தி
புடையவனே? நீங்களே அவர்களது நிலையை எண்ணித்
தெரிந்து கொள்வீர்களாக. அத்தோபாரி அழியாப் பதம்
பெற்றதைக் கண்டு கபில முனிவரும் அழுதி வகுத்தி
அரசினம் குமாரிகளைக் கொண்டு இருவகுக்கும் மமக்கடன்
முடித்தார்கள்.

கொடுக்கோன்மை.

இரக்கம் என்ற ஒரு பொருள் இன்னாத கெடுகிள
ராகிய அரக்கர் போன்ற மூலவாதமும், கார்க்கத்தினி
டையே தோன்றிய கிரகவன் போன்ற அறம் தனராப்
பறம்புகாட்டை ஆண்டு, சொந்தமிழிண்டவாதேர்த்த யக்கை
யாகிய "பாரிவேந்தன்" பாராளுதலைக்கண்டு பொருமை
கொண்டு, இயர்க்கைவளமிசூத்த மணியையும், செவ்வக்
கணியும் கவர்த்ததோடவ்வாத, சீரிய உரிமையும் பறித்து
தென்னகனாகிய பாண்டியனிடம் பறம்புகாட்டை ஓர்
படைத்து விட்டு, சோழும் சோழனும் தமது திருவாட்
டுக்குச் சென்றார்கள். கன்னி மலிந்த பறம்புகாட்டை பாண்
டியன் தன் காட்டுடன் சேர்த்து பாண்டிதர்க்கும் பிரவா
க்டும் தன்பக விலைகித்தாக் கொடுக்கோன்மை புரியவா
னான். பாண்டிதர்மலிந்த பறம்புகாட்டு மக்களைப் பரிதவிக்கச்
செய்தான். பாராளுதர்க்குரிய பாண்டியர்க்கு நீரா னது
கிணைகிப்பதே சிந்தை குடி கொண்டான். "துரைத்தனஞ்
செய்யும் தரைமக்கலை குடித்தனத்திற்கும் உதவாபற்
செய்திதேன்" என வஞ்சினம் கூற்றான். "குடி தழுவிக்க
கோகோச்ச மானிமமன்னன் அடிதழுவி சீற்றமுயகு'

என்பதை மறந்து கொடுக்கோல் செலுத்துவானாயினன். அந்தஸ்சி தூதிரும் அறத்திற்கும் ஆலியாய் கின்ற பறம்பு மார் மக்கள் பாண்டியன்னை கடுஞ்சொல்லையும் கண்ணிய னாச் செய்கையையும் கண்டு கலங்கினார்கள். செத்தமிழ் வேந்தன் சொக்கோல் வெக்கோலாகத் திகழ்த்தத் தமர் னர் க்கு மன்னுதல் சொக்கோன்மை என்பதை மறந்து வெக்கோன்மையால் மன்னுவான் இன்னு செய்தலை எற்கமறுத்தார்கள். * தென்னவன் பறம்புநாட்டு மக்களுக்குத் தென்னவனுக்கத் தோன்றினான். இஃதுணர்ந்த கபில முனிவர்;

“கொடுக்கோன் மன்னன் வரமும் காட்டிற்
கடுப்புவிவரமும் காடுவன்றே”

என்னும் சீரியமுறையை சிந்தையிற்றுகொண்டு சிந்தித்துச் சிந்தித்துச் செக்கோலறத்தின் திறமையறியாதென்னவனைத் தீர்த் தினக்காமல் தனது உயிர்த்தேவமுறைய பாரியன் மக்களைக் கூட்டிக்கொண்டு பறம்புநாட்டைத் துறந்து வேந்து ருக்குப்பயணயானார். பாரிவேந்தன் மக்களும் கண்ணிரும் கம்பலையுமாகி தலைமேற் சமர்த்தகையாசாய்க் கதறிக்கொண்டு தாயையும் தந்தையையும் இழந்து பறம்புகரைக் துறந்து வளர்ப்புத்தந்தையும், சித்பாருளுமாய்கிய கபிலமுனிவர் முன்னடக்கவும் சின்னம் மெல்ல மெல்ல வழிசடக்கரை னார்கள். வயோதிக வயதடைந்த அந்தணப் பெரியாரும் மக்கைப்பருவமுற்று காலென்பதை யறியாத் கண்ணியர் கணர், நடந்த காவி பரிதாபகாசியா விடுக்குமன்றோ! “குன்றத்தலைவிடுகிடுகியப் படைத்தோர் அன்றையப்பொழு தே அழிவீனும் அழிவர்” என்பது இதன்கண்ணு கிளக்கு சிறதல்வவர்!

கபிலரின்கவலை

அந்தோ! வேலொடு முவர் தம் புகழ் விழும்பிய வேர் தலையி விரகு செத்த உன்னத்தபுடைய வேள்பாரியின் மந்திரியம், உயிர்த்தேவமுறும், அந்தணப் பெரியாரும்

* தென்னவன் — பாண்டியன் — மமதருமன்.

புலவர் பெருமாள் நாமாவை 'கபிசுமுனிவர்' பாரியின் சட்பய எண்ணி எண்ணி ஏக்கமுற்றார். பெருவேந்தர்களின் சிறு குணத்தையும் பாரி வேளின் பெருவகருணையையும் நினைந்து நினைந்து செக்கு செக்காக செஞ்சமுதுகினார். வேள் பாரியின் இரு கண்ணகராகிய பெண்களை அங்கவை சக்கவைவைய, பறம்பு நாட்டுச் செவ்வங்களை, அரசரிமைக்குரிய அரச குமாரிகளை, துரைத்தனஞ்செய்வதே தொழிலாகக் கொண்டதுரைமக்களை, சரணியர்களாகிய இரு வளர்யுள் கூட்டிக்கொண்டு முதமை பருவத்தில் தன்னைப் போற்றியவர்க்க கருணை வள்ளல் வர்த்தக பறம்புகளையும் மனைவையும், * பறம்பு நாட்டையும் பிரிய மனயில்லாமல், அரசனுக்குற்ற அரிபாயத்தை சித்தித்துச் சித்தித்துச் சிந்தை கொந்து புலம்பி பாரிவேளின் அரசிருப்பையும், பெரு வர்த்தகையும், கொடைச் சிறப்பையும், வீரத்தன்மைவையும், மறக்க முடியாதவராக வருத்தி, இரு பெண்மணிகளுக்கும் தக்க வாயகளைத்தேடி மண முடித்து சட்புக் கடனைக்கழிக்கக் கருதிப் பறம்பு களையத் துறந்து வேளிர் குலத் தலைவனுடைய, 1 இளயிச்சிக்கோவையும், 2 இருக்கோவேண்டியங்கண்டு, பாரி குமாரிகளை மணக்கச் சொல்ல, அவர்கள் வேள் பாரிக்கும் பெருவேந்தர் மூவருக்கும் உண்டான பகைமையை எண்ணி இருவரும் முடியாதென மறுத்துவிட்ட அதன்பின் 3 திருக்கோவலுரை யடைந்து தமக்கு வேண்டிய அந்தணர் அதத்தில் சிறாது பாது கரவரிக் வைத்து வடக்கு கோக்கிச் சென்றனர்.

* பறம்புநாடு கிழக்கில் திருமெய்யார், தெற்கில் காணப் பேர், நாட்டரசன்கோட்டை, மேலூர், மேற்கில், திண்டுக்கல், வடக்கில் பீணற்பாரை. சிராலிமலை.

1. இளயிச்சிக்கோ பாரியின் பெருங்கைய உறவினர்.
2. இருக்கோவேள் இவனுள் பாரியின் உறவினனே.
3. திருக்கோவலுர் தென் பெண்ணைநதிராத்தில் இரு வண்ணமடைக்கு சமீபம். அரசுண்டகல்லூர் சயிள்வே ன்டேஷனுக்கு தெற்கு முன்னுமைல் தூரத்தினுள்ள அழகியககாம்.

பாரி மக்கள் பரிதவிப்பு.

மாதிரியாய் பறம்பு நாட்டில் மறம் தளரவும், அறம் வளரவும், செங்கோலோச்சிய வேள் பாரியானவன், மண்ணு கைவாழ்வை நீத்த, வின் னுக்கை வாழ்வை கிருப்பியவுடன், கெஞ்சக் குதழ்த்த செடுக் கண்ணீர் உதிர்ந்த அங்கவை சங்கவையின் அருத்துபயாஅகற்ற எண்ணி கூட்டிச் சென்ற கபிலர் போனவுடன், அய்கிரு பெண்மக்களும் வாய்மை தவறாது வையகம் காத்து, வாய்வைக்கே உயிர் வழங்கிய வன்னவாகிய தந்தையையும், தாயையும், நாட்டையும், நாட்டு மக்களையும், மனைகளையும் நினைந்து நினைந்து கெஞ்சக் குழறினார்கள். இவ்வளவாக் காக்கும் பெருமை சான்ற புரவலரை, உய்வறத்தைக் காக்கும் வின்னே அழவலை, பொறுமை வன்னும் பெருமை சான்ற புண்ணியனை, இவ்வளவ வரட்டி, வருத்தார் வறுமை கோய்களையும் வள்ளலை, பறம்பு நாட்டை குற்றமறம் பாதுகாத்த பாரி மன்னனை, பூமண்டலமென் வாய் புகழ்நற்குரிய புண்ணியனை, அடாத செயல் செய்யும் ஆகலையும் ஆதரித்துத் தாய்க்கும் செடு கிண்போன மிகுதி யால் மிக்கவை செய்தாவாத் தருதியால் வென்னுத் தகைமை மூடைய தருமக் குன்றை, கவன்கும் சற்பகமும் தேரற்கு மாறு இவ்வளர்க் குதரிய பதகுறையினை, வின் னுவலின் வரவும் கிழியிய கற்பகமும், வானகத்தே உலரவும் மதிய மும், நீசரவை புணர்த செடு கிழமும் கிபிரமம் அகத புரிந்த கோசனை, எழையெம் இளியென் ற கரண்பேம் என எண்ணி எண்ணி எக்தினார்கள். பாராணுநற்குரிய தந்தை வரணுநச் சென்றனவே எனக் கவைத் துருகினார்கள். வருத்தி வந்த வுடந்த மாத்நாறு வறுமை அகற்ற, அவர் தம் திருத்திய மூகங்கண்டு நினைக்கும் தந்தையைக் காணாது இவ்வளர் இனி வன் செய்வார் என்று இரங்கினார்கள். மூறை செய்து காய் பறந்தம் மண்ணவன் ஆட்சியில் சென்னவையாய் மணக் கழிந்த கன்னம் இனி கய்வாறு ஆருமே என்று கிண்கை

கொந்தார்கள். காந்தேயம் போல வழங்கும் தார் வேந்தனு
 ிய பாரி வேர்கள் கல்வறமும் வரடி வகுத்திற்று. சே
 மென்னும் பாசத்தை தெழிந்து காத்த புதழ் வேந்தனை
 கினைத்து கினைத்து பொறுக்க வாற்றுக பெருந் துயரால் பல
 வாறு புலம்பி கிற்கும் பெண்மக்கள் அமர்த்திருந்த அகத்தை
 அணுகி அவ்வழியாக வந்த அருந்தமிழ் ஜனமையப் பிராட்டி
 யார் இவ்வாறாக அந்தோ! வாய்மை வழுவாத வேந்தே!
 சீலம் சிறைந்த மேலோர் காணின் கிண்டறமும் சோம்பவே!
 கண்ணற்ற காண் மரபும் உடலை மண்ணினகில் கீட்டு
 மாயா உடுவா கிண்ணுல கேற்றினனே வந்து வகுத்தினார்.
 உடலே வகுத்திய கிழகியாய் பெண்மணிகளாகிய கண்
 மணிகள் இருவரும் இருத்திய முகத்துடன் ஆடைவழங்கி
 அழுதனித்து உபசரித்தார்கள்.

ஆற்றுப் பெருக்கற் தடிமென்னுதும் அவ்வாறு
 வற்றுப் பெருக்கால் உலகட்டும் -- ஏற்றவர்க்கு
 கல்வ குழப் பிறந்தார் கங்குல்வாசனாளுர்
 இக்கி என மாட்டார் இசைத்து.

என்பதைத் தமிழ்மொழிக்குதலிய கவிவையிற் புலவர்நற்றய
 மாகிய மூதாட்டியார் "பாரி பறித்தபறியும் பழவ ணர்க் காரி
 கொடுத்தகளைக்கோலும் சேமான் வாராளவழைத்த
 வார்த்தையுயிரிம்மூன்றும் கிவச்சிற்றடைக்கு கோ" என அப்
 பெண் மக்களைப்புகழ்ந்துபாடி சே, சேழ, பண்ணியர்க
 வாகிய மூவேந்தர் களுக்கும் நிரமுகம் அணுப்பிப் பாரி மக்க
 வீத தாமே சிறப்பிக்க எண்ணித் திருக்கோவணுரை
 ஆண்ட தெய்விக சாஜனுக்கு மணம்பேசி, மூவேந்தர்
 கிலையும் வானவழத்துப் பல அற்புதங்கள் செய்து நிரமணந்
 தைச் சிறப்பாக முடித்து வைக்கப் பாரிவேந்தன் மக்கள்
 கல் வாழ்வு பெற்றனர்.

புகழ்த் துறை.

பலகவர்க்கு அச்சமும், பண்புவாய்க்த குடி கட்டு இன் பறும், ஒருங்கே கவியை பாசிலேனைப் பற்றி னாவசமயாச் சாரியர்களுள் ஒருவரும் பாவை காசியொருக்காகப் பாச் ளி பாசினத் தாதாக கிடுக்கவருமாயிவ கத்தமும்த்தி கவா மிகன் தமிழ்வேதமாயிவ தேவாரத்தின்,

“கொடுக்கொதாணைப் பாசிலே என்று

கூறினும் கொடுப்பா ரிலே”

என்றும், அருணைவம்பதியின் வாப்பிரசாநியாசாயிவ ஸ்ரீ அரு ணைகி காநச் பாவரும் கிருப்ப ழுதும் திருப்புகழில் “வண் புகழ் பாசி” என்றும், மண்டலபுருடஞர் தாமியற்றிய னுடாமணி நிகண்டில் ‘பாரி’ என்றும் காண்க்கென்ற கவிச் சக்தவர்த்தியாசாயிவ கி. கப்பிரமணிய பாசியாச் எட்டயா புார் மன்னளாய் பாடிய பாடலின் “பாரி வாழ்க்கிருத்த சீர்த்திய் பழக் தமிழ்காட்டின் கண்ணே” என்றும் மற்றைப் புலவர்களும் அந் நூல்களும் பாசியைப்பற்றிப் புகழ்த்துவா வாகக் கூறி கிருப்பதும்,

“பாரி பாசி என்று பள் ஏத்தி

ஒருவற் புகழ்வர் செக்காப்புலவர்

பாரி ஒருவனு மண்ணன்

மாசியும் உண்டு நண்டு உளகு புரப்பதுவே” — (முறர்)

ஊண் புலவர் பெருமான் கபிலமுனிவர் பாசியின் பெருமையைப் பற்றி சித்தான் துதியாகக் கூறியிருப்பதும், பாசி வன்னலின் பெரும்கரு ணைக்குத் தக்க சான்றுகின்றது.

முடிவுரை.

ஆன்பர்களே! இரப்போர்க்கு மட்டு மன்றி இயற்கைப் பொருட்டும் சுற்று வந்து வராத செஞ் சொற்பாமாகி பெற்ற பறம்புமலைச் சோயோதிய பாரி வன்வலை வய்வாறு புழுவது? பாரி வேந்தன் ஓய்பாரும் மிக்காகு மில்காதவன். ஊழி நிறம்பிழை உரை நிறம்பாதவன். இவனது சேர்த்தியர், வீர தீரச் செய்கையும், சாக்தமும், பொறுமைமும், தலையும், கருணையும், சதுர சிந்தையமும், பறம்புமலை ஊடத் தாண்டி பாரத காட்கிற்கு அப்பாடும் பாரி வீன்றது, தீர்வின்ற தென்றும் அவனது புகழைப் புகழல் தாமதமாயவர் யாவர்! இன்றும் இவனது மாண்பைப் புகழாதா ரில்லை. இவனது சடங்கு குணங்களையும், வீரச் செயல் களையும், சிந்தியாசா ரில்லை. இவனது ஏதிரிகளாகிய சோ, சோழ மாண்டியாராகி தமிழ்ப் பெரு மூவேந்த ரும் இவனது அருய் குணத்தைப் போற்றினார்கள். நோத்தக்காலே இவனது உடல், பொருள், ஆளி மூன் னறவும் இவன் அர்ப்பணஞ் செய்தான். இவன் இவ்வளவு பெரிபல வென்பது இவனது காலத்திலேயே விளக்கிய தல்லாமல், பூசேகரம் உன்னையும், மகமேருகிரி உள்ளள வர், இமயகிரி (பரமீமலை) உள்ளளவும், சூரிய சந்திரர் உள் ளளவும், அலை கடல்கள் உள்ளளவும் பறம்புமலை உள்ளள வும் இவன் புகழ் ஐராளித்துக்கொண்டேயிருக்கும். பறம்பு மலைமூன்றுள்ள பறம்புமலைக் (பிரசான்மலை) விழவுணுகிய பாரி வேந்தனுளவன் புதி யாசாகவும், கவிபாசாகவும், கொடை யாசாகவும், அமிச்சா வீரனாகவும், தர்ம வீரனாகவும், சத்த வீரனாகவும், சதந்தா வீரனாகவும், வீரநி வீரனாகவும், தேச வீரனாகவும் இருந்து வந்தது போற்றற் சூரியதாகும். இவனது இளம் பிராயத்திலிருந்து செய்து வந்த சேவையின் பயனைக் கண்டு பாரத மாதையும் பைத்தயி முணக்கும் ஆனந்தமடை க்தார்கள். லோகமாதா மட்டற்ற உகிழ்ச்சி யடைந்தாள். இவனது இளம் பிராயத்திலும், வீர வாகிபதனையில் இப் பெரி யோனது சிரிவாற்றுகைமக்காக வக்கி நிற்கும் தமிழணக்கின்

எண்ணியாத் துடைபுற்கள். பாரத மாதா கின் பரிசுதிப்பைய
ஆகற்றுகள். வேடகமாதாயுக்கு ஆதாயு சுறுக்கள்.

ஆந்தோ ! இவனது சிரிவாக் பறம்பு காடு ஒப்பற்ற
நியாக மூர்த்தியை இழந்தது ! பாரத காடு வினைமதிப்பிடற்
கரிய மாமனியை இழந்தது ! பூண்டயம் ஒர் புண்ணியப்
பொற்குண்டை இழந்தது ! பறம்பு காட்டு மக்கள் அளும்
பெரும் தலைவனை இழந்தார்கள் ! தமிழ்ப்பெரும் பணவர்கள்
தரும் வீரனை இழந்தார்கள் ! பறம்பு காடு பெரிய
மாணிக்கத்தை இழந்தது ! தமிழணக்கு உயர்ந்த ஆபா
னத்தை இழந்தான் ! பாரத தேவி சிகரற்ற வீரனை இழந்
தான் ! பாரத வீரர் உளகு ஒப்புயர் வற்ற வாகீப வீரனை
இழந்தது ! வீரவர்க்க உளகு சிகரற்ற ஜோதியைப் பெற்ற
விட்டது ! சகோதரர்களே ! சகோதரிகளே ! இவனது
ஆத்ம சக்தி மூன்றைக் காட்டினும் அதிக பலத்துடன்
மின்சா வேகத்தோடு ஊடுதாவி காட்டில் புதிய புதிய
சக்தியைக் கொண்டுக்கொண்டே இருக்குமாறு காம் காத்த
தேவியைத் தொழுவேமாக ! தமிழ்மக்கள் ஒவ்வொருவரும்
வள்ளல் பாரியைப்போனவர்களைக் ! பாரியாழ்க ! பாரிசன்
வாழ்க ! ஒம் சாந்தி ! சாந்தி !! சாந்தி !!!

குறிப்பு:--“பாரியின் விரிவான சரித்திரம் “வள்ளல்பாரி”
என்ற பெயரோடு மதுரை மாதவயித்திரன் பத்திரிகை
யில் வெளி வருவதால் அன்பர்கள் அதில் பார்ப்பார்க
ளாக.

